

Jsoucno „pravé“

Nejvlastnějším charakterem předmětného jsoucna je to, že se aktuálně ukazuje právě jen *hic et nunc*, a pouze po vnější stránce tohoto svého momentálního stavu. Protože však každé jsoucno je vlastně událostným děním, které probíhá po nějakou dobu, po kterou se zároveň v lecčem proměňuje, je možno poznat takové jsoucno jen v souvislosti především s vnějším kontextem celého jeho dění, tak v souvislosti s jeho okolím či prostředím (a to rovněž v časových, nejen prostorových rozměrech). A právě z toho všeho vyplývá, že zejména pravé jsoucno, chápané redukovane jako předmět (objekt), nemůže být náležitě poznáno ani interpretováno bez náležitého zřetele k tomu, co v dané chvíli už je (vnitřní nebo i vnější) minulostí, a ovšem také bez náležitého zřetele k tomu, co se teprve připravuje, k čemu teprve má dojít (ať už v rámci vnitřního dění události, nebo v jejím okolí). Odtud je zcela zřejmé, že tzv. ryzí objekt (předmět) není vlastně ničím „reálným“, nýbrž pouhým abstraktem, i když ovšem jistým, poměrně pevným vztahem spjatým s příslušným „pravým jsoucnem“, tedy „pravou událostí“, od jehož niterné (nepředmětné) stránky je abstrahováno (nehledíc na velmi problematické pomíjení jeho vazeb navenek, do aktuálního okolí).

(Písek, 130223-2.)